

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/160/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121010661
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121010661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a členov senátu Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondilovej, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXXX/X, A., pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 08.09.2022, č. k. 3T/10/2021-583, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.06.2023 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalé bydlisko A., D. E. XXXX/X

odsudzuje:

Podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 08.09.2022, č. k. 3T/10/2021-583 uznal obžalovaného A. B. za vinného v bode 1/ zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, v bode 2/ zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a v bode 3/ a 4/ z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3, písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v bode 1/ rozsudku odo dňa 28. 11. 2017 do presne nezistenej doby najneskôr do 11. 04. 2020 v A. a na ďalších miestach použil pre svoju potrebu finančné prostriedky vo výške 115.000 Eur v rozpore s účelom, ktoré mu boli odovzdané F. A. ako osobe spolupracujúcej s realitnou kanceláriou Kamenár & Partners, s. r. o., za účelom sprostredkovania kúpy nehnuteľnosti – chaty, pričom časť z týchto finančných prostriedkov vo výške 114.900 Eur bola poukázaná na účet číslo G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného vo H. C., I., pobočka zahraničnej banky, a časť z týchto finančných prostriedkov vo výške 100 Eur bola odovzdaná obžalovanému v hotovosti, pričom však dohodnutú kúpu nehnuteľnosti

nesprostredkoval a takto získané finančné prostriedky prehral v hazardných hrách, čím poškodenému F. A. spôsobil škodu vo výške 115.000 Eur,

v bode 2/ rozsudku v dňoch 16. 04. 2019 a 17. 04. 2019 v A. vylákal od svojej družky I. J. finančné prostriedky vo výške 90.000 Eur, a to tým spôsobom, že pod zámienkou zveľadenia ich majetku jej navrhol predaj nehnuteľnosti v jej výlučnom vlastníctve s tým, že za takto získané finančné prostriedky zakúpi nehnuteľnosť v pôvodnom stave, túto zrekonštruuje a so ziskom predá, na základe čoho I. J. predala v mesiaci apríl 2019 svoj štvorizbový byt na K. L. L. XX M. A., následne obžalovanému dňa 16. 04. 2019 pod jeho zámienkou úhrady rezervačného poplatku na kúpu bytu zaslala sumu vo výške 4.000 Eur, pričom nasledujúci deň 17. 04. 2019 pred ňou obžalovaný prezentoval nutnosť úhrady celkovej ceny bytu, v dôsledku čoho mu na ním uvedený účet číslo G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX zaslala prostriedky vo výške 86.000 Eur, avšak ku kúpe bytu nedošlo, obžalovaný nemal ani úmysel byt zadovážiť, nevykonal žiaden úkon smerujúci ku kúpe a takto získané finančné prostriedky použil pre vlastnú potrebu, prehral ich v hazardných hrách, čím poškodenej I. J. spôsobil škodu vo výške 90.000 Eur,

v bode 3/ rozsudku dňa 10. 02. 2020 v A. ako zástupca realitnej kancelárie Foitt, s. r. o., pri vypracovaní kúpnej zmluvy medzi predávajúcimi N. O., B. O. a kupujúcim P. Q. ohľadom sprostredkovania predaja dvojizbového bytu č. X, nachádzajúceho sa na 3. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXX, zapísaného na LV č. XXXX, k. ú. M., obec M., okres Trnava, využil neskúsenosti a nepozornosti B. O. a N. O. a predstieral, že finančné prostriedky z predaja bytu im budú riadne vyplatené, avšak do kúpnej zmluvy v čl. VI. bod 1. písm. b, c, pre poukázanie prostriedkov od kupujúceho zadal účet číslo G. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorého vlastníkom je G.. R. S., G., ku ktorému mal ako jediný prístupové práva, po pripísaní prostriedkov od kupujúceho dňa 12. 02. 2020 vo výške 13.480 Eur a 13. 02. 2020 vo výške 34.188,16 Eur tieto ešte v mesiaci február 2020 z účtu vybral a prehral v hazardných hrách, pričom dňa 27. 04. 2020 bol katastrálnym odborom Okresného úradu Trnava pod číslom M. XXXX/ XXXX povolený vklad, na základe ktorého sa vlastníkom predmetného bytu stal P. Q., čím spôsobil poškodeným B. O. a N. O. škodu vo výške 50.668,16 Eur,

v bode 4/ rozsudku v presne nezistenom čase dňa 28. 02. 2020 v A., ako zástupca realitnej kancelárie Foitt, s. r. o., so sídlom v Trnave, ul. Vajanského 22, vylákal od N. S. finančné prostriedky vo výške 5.000 Eur, a to tak, že oslovil svojho známeho F. B., pred ktorým predstieral, že sú na predaj nehnuteľnosti, a to pozemok parc. reg. C č. 10801/131 – ostatná plocha o výmere 919 m², pozemok parc. reg. C č. 10801/132 o výmere 823 m², zapísané na LV č. XXXXX, k. ú. A., obec A., okres Trnava, a požiadal ho, aby medzi svojimi známymi prezentoval možnosť kúpy týchto nehnuteľností, z uvedeného dôvodu F. B. oslovil N. S., ktorý po komunikácii s obžalovaným a obhliadke daných nehnuteľností prejavil o ich kúpu záujem, na základe čoho od neho obžalovaný požadoval rezervačnú zálohu vo výške 5.000 Eur, ktorú mu N. S. aj uhradil, pričom však bolo zistené, že vlastníkom nehnuteľností obžalovaného ich predajom nepoveril a nemal o ich ponuke na predaj žiadnu vedomosť, čím spôsobil poškodenému N. S. škodu vo výške 5.000 Eur.

Okresný súd za spáchané skutky uložil obžalovanému podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky, výkon ktorého podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienčne odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu. Podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranné liečenie patologického hráčstva ústavnou formou. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť nahradiť poškodeným: - B. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M. XXX, a N. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A., P. X, spoločne a nerozdielne škodu vo výške 50.668,16 Eur, - I. J., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. XX, škodu vo výške 90.000 Eur, - N. S., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. XX, škodu vo výške 5.000 Eur, - F. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C., E. XXX/XX, škodu vo výške 115.000 Eur.

Na hlavnom pojednávaní okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, a preto následne vykonával dokazovanie súvisiace iba s výrokom o treste, o náhrade škody a ochrannom opatrení.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v súlade s § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, pretože obžalovaný spáchal viac trestných činov – zločinov, a to viacerými skutkami, podľa zákonného ustanovenia § 213 ods. 3 Trestného zákona. Prihliadol najmä na charakter spáchanej trestnej činnosti (zločin) a prevahu poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami (pomer 2:1), pretože obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť, že viedol pred spáchaním skutkov riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona, hoci bol 29-krát priestupkovo prejednávaný, pričom tieto súd vyhodnotil ako menej závažné) a že sa priznal k spáchaniu trestných činov a tieto oľutoval (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov (§ 36 písm. h) Trestného zákona). Postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, bolo potrebné upraviť zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody, preto súd ukladal trest v rámci upravenej trestnej sadzby za trestný čin z nich najprísnejšie trestný, teda v rozmedzí 3 roky až 9 rokov 2 mesiace 20 dní.

Pri výbere druhu a výmere trestu okresný súd vychádzal z princípu humánnosti a zo skutočnosti, že u obžalovaného sa jednalo o osobu prvýkrát trestne stíhanú, a teda zistil, že v prejednávanom prípade nie je nevyhnutné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Práve naopak, odôvodnené je uloženie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, čo odôvodnil s prihliadnutím na patologické hráčstvo obžalovaného, v súvislosti s ktorým bola aj trestná činnosť obžalovaného páchaná a s prihliadnutím na lekárske správy potvrdzujúcich snahu obžalovaného liečiť svoju závislosť. Preto obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 roky, výkon ktorého mu podmienečne odložil s určením skúšobnej doby a probačného dohľadu nad správaním obžalovaného počas jej trvania na 5 rokov. Na posilnenie výchovného účinku trestu ako súčasť probačného dohľadu uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu, keď obžalovaný prejavil snahu o nápravu a prisľúbil náhradu škody spôsobenej poškodeným, ako aj z dôvodu, aby si obžalovaný dôslednejšie uvedomil následky svojho správania, a aby sa vyvaroval páchaniu ďalšej trestnej činnosti v jeho živote. Zároveň sa tým zvýši aj istota poškodených, že škoda, ktorá im bola konaním obžalovaného spôsobená, bude nahradená, v opačnom prípade rozhodne súd o premene podmienečného trestu odňatia slobody a nariadi jeho výkon.

Výrok o uložení ochranného liečenia patologického hráčstva ústavnou formou okresný súd odôvodnil tým, že vychádzal zo záverov znaleckého posudku MUDr. Dany Šedivej z odboru zdravotníctvo, z odvetvia psychiatria, z ktorého vyplynulo, že u obžalovaného bolo zistené patologické hráčstvo, pričom nejde o duševnú poruchu v pravom slova zmysle, ale o poruchu impulzov. U obžalovaného išlo o opakované, dlhodobé, plánované a cielejšie jednanie s cieľom zabezpečiť si finančné prostriedky za účelom hrania, z forenzného hľadiska bez ovplyvnenia ovládacích a rozpoznávacích schopností.

K výroku o náhrade škody okresný súd uviedol, že poškodení si nárok na náhradu škody uplatnili riadne a včas, a pretože podľa výsledkov dokazovania bol podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody, uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodeným B. O. a N. O. spoločne a nerozdielne škodu vo výške 50.668,16 Eur, poškodenej I. J. škodu vo výške 90.000 Eur, poškodenému N. S. škodu vo výške 5.000 Eur a poškodenému F. A. škodu vo výške 115.000 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor a to do výroku o treste v neprospech obžalovaného. Argumentoval nasledovne (skrátene):

Je názoru, že za poľahčujúcu okolnosť zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona možno považovať to, že páchatel pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, pričom pod týmto pojmom sa rozumie nielen to, že pred spáchaním trestného činu nebol doposiaľ trestaný, ale aj to, že rešpektuje všeobecne akceptované spoločenské pravidlá. Obžalovaný pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti spáchal dvadsaťdeväť priestupkov. Vzhľadom na charakter niektorých priestupkov, ale najmä v spojení s vysokou početnosťou ostatných spáchaných priestupkov, teda nemožno vysloviť záver, že pred spáchaním prejednáwanej trestnej činnosti viedol riadny život.

V takomto prípade by pri ukladaní trestu obžalovanému vznikla diametrálne iná situácia, došlo by k rovnosti poľahčujúcich okolností, a teda by nebolo možné v nadväznosti hornej hranice zákonom na vyššie uvedené ustanovenia aplikovať zníženie ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle

ust. § 38 ods. 3 Trestného zákona, naopak by bolo povinnosťou súdu pri výmere trestu odňatia slobody pohybovať sa v zákonom stanovenom rozpätí tri roky až desať rokov.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti považuje použitie ustanovenie § 36 písm. j) Trestného zákona a ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona za postup odporujúci Trestnému zákonu.

Nestotožnil sa ani s postupom podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím ust. § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorým došlo u obžalovaného k podmienenému odkladu uloženého trestu vo výmere tri roky za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho spávaním v skúšobnej dobe, ktorá bola stanovená na 5 rokov. Vzhľadom na osobu obžalovaného, s prihliadnutím na obdobie páchania predmetnej trestnej činnosti / 28.11.2017- 28.2.2020/, jeho dĺžku a charakter teda nemožno dôvodne mať za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Obžalovaný si dlhodobo zabezpečoval finančné prostriedky na svoju existenciu trestnou činnosťou, pričom celková výška škody, ktorú trestnou činnosťou spôsobil dosiahla sumu 260 668,16 Eur. Za iluzórnu preto považuje aj súdom uloženú povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu v zmysle ust. § 51 od. 4 písm. d) Trestného zákona. Obžalovaný dlhodobo nepracuje, je práceneschopný z dôvodu dobrovoľnej liečby patologického hráčstva, navyše je povinný prispievať na výživu svojich maloletých detí. Za takejto situácie splnenie vyššie uvedenej povinnosti spočívajúcej v úhrade sumy celkovo 260 668,16 Eur z titulu náhrady škody poškodeným je absolútne nereálna a je len prostriedkom oddialenia výkonu trestu odňatia slobody.

Navrhuje, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnutý rozsudok čo do výroku o treste a sám vo veci rozhodol v intenciách odvolania.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho nasledovne (skrátene):

V súvislosti s argumentáciou prokuratúry uvádza, že okresný súd sa dôkladne a podrobne vyjadril v napadnutom rozsudku ku všetkým podstatným okolnostiam prejednávanej veci (najmä vo vzťahu k ukladanému trestu), v dôsledku čoho je potrebné napadnutý rozsudok považovať za preskúmateľný a zákonný.

Prokuratúra v rámci svojho odôvodnenia odvolania nezohľadňuje ten fakt, že podmienený trest odňatia slobody mu bol uložený primárne z toho dôvodu, že významnú úlohu v jeho protiprávnom konaní zohrala závislosť – patologické hráčstvo, v súvislosti s ktorým bola trestná činnosť spáchaná. Dovoľuje si poukázať na to, že predmetné finančné prostriedky získané spáchanými skutkami minul na hranie, teda neponechal si ich pre vlastnú spotrebu v súvislosti so zabezpečovaním životných potrieb alebo zvýšenia životného štandardu. V tomto prípade si v dôsledku jeho závislosti nemohol pomôcť, čo ho ale nezbavuje zodpovednosti za spáchané skutky, ktoré skutočne úprimne ľutuje.

Nestotožňuje sa zároveň so závermi prokuratúry, že je potrebné prihliadnuť aj na dlhodobé páchanie skutkov. V danom prípade skutky spáchal síce v období od 2017 do 2020, avšak jednalo sa o jednorazové čiastkové skutky spáchané 4 útokmi, teda nejednalo sa o sústavné páchanie trestnej činnosti počas obdobia 3 rokov.

Poukazuje na to, že nie je osoba s asociálnymi rysmi, nemá problémy so správaním, v spoločnosti nemá žiadne nezhody, nepožíva alkoholické nápoje, správa sa slušne, nikdy nebol riešený komisiou verejného poriadku. Z uvedeného je zrejmé, že v jeho prípade výrazne prevažujú pozitívne skutočnosti o vedení riadneho života (samozrejme neberúc do úvahy fakt, že sa dopustil trestnej činnosti, čo však možno považovať za exces z jeho dovtedajšieho správania). Ak by však aj súd nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, v takom prípade by nedošlo až k takej zásadnej zmene situácie, ako prezentuje prokuratúra, nakoľko v takom prípade by bol pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vyrovnaný. V takom prípade by nedošlo k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby na 9 rokov 2 mesiace 20 dní, ale trestná sadzba by bola v rozmedzí 3 až 10 rokov, čo nepredstavuje taký zásadný rozdiel, pre ktorý by mi nebolo možné ukladať podmienený trest.

Je toho názoru, že prokuratúra v rámci svojho odvolania neprihliada na jeho kritický postoj k trestnej činnosti, ktorý prejavoval už počas prípravného konania, a ktoré viedlo napokon k vyhláseniu o vine

podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Prokuratúra tento fakt nezohľadňuje vo svetle prípadnej možnosti aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona analogicky (v prípade vyhlásenia o vine), kedy takýto postup vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

Má za to, že iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody jednoznačne napĺňa v jeho prípade svoj účel. Už len toto samotné trestné konanie je pre neho dostatočným ponaučením a splnilo povahu prevencie.

Navrhuje, aby Krajský súd v Trnave odvolanie Okresnej prokuratúry Trnava podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní prokurátora dňa 24.11.2022.

Písomným podaním zo dňa 07.06.2023 obžalovaný zaslal krajskému súdu prostredníctvom svojho obhajcu kópiu pracovnej zmluvy a kópie výpisov z účtu, z ktorých vyplývalo, že obžalovaný začal od októbra 2022 zo splácaním škody poškodenej I. J. vo forme príspevku na hypotéku.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko bol riadne a včas upovedomený o termíne. Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedoplňoval, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli. Prokurátorka krajskej prokuratúry v konečnom návrhu poukázala a zotrvala na argumentoch z odvolania okresnej prokuratúry a navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol v intenciách podaného odvolania. Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu žiadal odvolanie okresnej prokuratúry zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Krajský súd vzhľadom na dôvody odvolania prokurátora smerujúce len čo do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu obmedzil svoj prieskumnú povinnosť len na tento výrok.

K samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Krajský súd sa s uloženým podmieneným trestom s určením skúšobnej doby a probačného dohľadu obžalovanému nestotožnil a považoval ho za neprimerane mierny najmä s ohľadom na osobu obžalovaného, na čo poukázal aj prokurátor v odvolacích námietkach. Podľa názoru krajského súdu okresný súd nesprávne vyhodnotil osobu páchatel'a, dĺžku a následky spáchanej trestnej činnosti. Zo zabezpečeného spisového materiálu vyplynulo, že sa u obžalovaného jednalo o pomerne dlhodobú -

hoci išlo 4 skutky (v bode 1/ od 28.11.2017 najneskôr do 11.04.2020, v bode 2/ v dňoch 16.04.2019 a 17.04.2019, v bode 3/ dňa 10.02.2022 a v bode 4/ dňa 28.04.2020) a rozsiahlu (spolu škoda vo výške 260.668,16 eur) závažnú trestnú činnosť (vo všetkých 4 bodoch spáchal zločin).

Rovnako sa súd nestotožnil s uložením obžalovanému príkazu nahradiť spôsobenú škodu v skúšobnej dobe a jeho odôvodnením spočívajúcim v tom, že obžalovaný prejavil snahu o nápravu a prisľúbil náhradu škody poškodeným a uložením tohto príkazu sa zvýši istota poškodených v tom, že škoda im bude nahradená. Uvedené považoval krajský súd za irelevantné, pretože obžalovaný je nemajetný, bol dlhodobo nezamestnaný, jedná sa o patologického hráča, je otcom dvoch maloletých detí, pričom ich matke (poškodená I. J.) svojim podvodným konaním spôsobil škodu vo výške 90.000 Eur. Krajský súd vníma konanie obžalovaného, prostredníctvom ktorého začal splácať škodu poškodenej I. J. (matke spoločných maloletých detí) od októbra 2022 vo forme príspevku na hypotéku ako účelové, pretože so splácaním začal krátko po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa, kedy si už obžalovaný uvedomoval následky svojho protiprávneho konania v súvislosti s jeho trestným stíhaním. Navyše spôsobenú škodu začal splácať práve osobe, ktorá mu je blízka, a teda ide o matku jeho maloletých detí a zároveň jeho družku.

K výroku o treste je potrebné uviesť, že krajský súd pri preskúmaní odvolania zistil, že okresný súd nesprávne priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, pretože najmä vzhľadom na závažnosť a početnosť priestupkov nie je možné konštatovať, že obžalovaný by viedol pred spáchaním stíhaných skutkov riadny život. Vedenie riadneho života je potrebné posudzovať nielen s ohľadom na trestnú minulosť obžalovaného, ale aj s ohľadom na dodržiavanie právneho poriadku ako celku a ďalších základných noriem občianskej spoločnosti, pod ktoré je nevyhnuté subsumovať aj správanie spočívajúce v nedopúšťaní sa priestupkov. Dopustenie sa priestupku je síce menej závažným protiprávnym konaním v porovnaní so spáchaním trestného činu, avšak zo zabezpečeného spisového materiálu rezultovalo, že obžalovaný bol doposiaľ 29-krát priestupkovo prejednávaný za priestupky v cestnej doprave, a teda početnosť a charakter týchto priestupkov indikovali, že doterajšie správanie obžalovaného nemožno považovať len za ojedinelé prekročenie zákonných limitov, opakovane sa dopúšťa konania, ktoré právny poriadok považuje za nedovolené, a ktoré bolo súčasne prejavom jeho záporného postoja k rešpektovaniu a k akceptovaniu spoločenských a zákonných noriem, čo nemožno stotožniť s vedením riadneho života.

Rovnako tak okresný súd nesprávne priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, a teda, že spáchal viac trestných činov. Krajský súd v tomto smere postupoval v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa naposledy označeného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste, a keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám. Krajský súd totožne ako okresný súd ukladal obžalovanému úhrnný trest v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, bolo potrebné ukladať mu úhrnný trest podľa trestnej sadzby vzťahujúcej sa na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Najprísnejšie trestný bol práve zločin sprenevery podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 3 rokov až do 10 rokov. Krajský súd u obžalovaného teda zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu žalovaných trestných činov a tieto úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Trestného zákona), bez zistenia existencie priťažujúcej okolnosti. Následne postupoval podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona aplikujúc aj tzv. asperačnú zásadu podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona.

V predloženej trestnej veci krajský súd taktiež skúmal aplikáciu mimoriadne zmiernujúceho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a dospel k záveru, že je potrebné toto aplikovať v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 44/2017, pretože obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, a preto krajský súd per analogiam pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby s použitím § 39 ods. 4 Trestného zákona, keď obžalovanému bolo možné uložiť trest odňatia slobody najmenej 2 roky.

S poukazom na skutočnosť, že u obžalovaného ide o jeho prvé odsúdenie, zohľadnenie jeho vyhlásenia o vine umožňuje aplikovať mimoriadne zníženie trestu, zvlášť v prípade, ak u obžalovaného okresný súd nezistil prítomnosť žiadnej priťažujúcej okolnosti.

Krajský súd preto postupom podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Trest odňatia slobody teda ukladal na samej spodnej hranici. Krajský súd je presvedčený, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť práve uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý považoval za zákonný a správny s prihliadnutím na závažnosť, počet i charakter žalovaných trestných činov a mieru narušenia obžalovaného, s presvedčením, že takto uložený trest bude dostačujúci na jeho nápravu a prevýchovu, a zároveň bude plniť účel aj z hľadiska generálnej prevencie ako aj individuálnej prevencie tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Zároveň krajský súd rozhodol aj o spôsobe výkonu tohto trestu, kedy obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výrokoch tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.